

ת"פ 44579/03/21 - מדינת ישראל נגד ראמי ערפאת

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 44579-03-21 מדינת ישראל נ' ערפאת
בפני כבוד השופטת מריה פיקוס בוגדאנוב

בעניין: מדינת ישראל

נגד

הנאשם ראמי ערפאת

הכרעת דין

כמצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי, התשמ"ב - 1982, אני מודיעה כי אני מזכה את הנאשם מעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע בניגוד לסעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

כמו כן, אני מודיעה כי החלטתי להרשיע את הנאשם בביצוע עבירות של גניבת רכב בצוותא עם אחר בניגוד לסעיף 413ב + סעיף 29(א) לחוק העונשין, כניסה לישראל שלא כדין בניגוד לסעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב - 1952 (להלן: "**חוק הכניסה לישראל**"), נהיגה ללא רישיון נהיגה בניגוד לסעיף 10(א) לפקודת התעבורה (נוסח חדש) תשכ"א - 1961 (להלן: "**פקודת התעבורה**") ונהיגה ברכב ללא ביטוח בניגוד לסעיף 2א לפקודת ביטוח רכב מנועי (נוסח חדש) תשל"ל - 1970 (להלן: "**פקודת ביטוח רכב מנועי**").

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של קשירת קשר לעשות פשע בניגוד לסעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, גניבת רכב בצוותא בניגוד לסעיף 413ב + סעיף 29(א) לחוק העונשין, כניסה או ישיבה בישראל שלא כחוק בניגוד לסעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, נהיגה ללא רישיון נהיגה - מעולם לא הוציא לסוג זה בניגוד לסעיף 10(א) לפקודת התעבורה 1961, ונהיגה ברכב ללא ביטוח בניגוד לסעיף 2א לפקודת ביטוח רכב מנועי.

עובדות כתב האישום:

במועד הרלוונטי לכתב האישום התגורר הנאשם בכפר פרעון שבשטחי האזור ולא היה בידו אישור כניסה ו/או עבודה ו/או שהייה בארץ, כנדרש על פי החוק, למעט היתר כניסה למרחב התפר בלבד, בין השעות 5:00 - 19:00.

במועד הרלוונטי לכתב האישום לא החזיק הנאשם ברישיון נהיגה תקף לשטחי מדינת ישראל.

בני הזוג פנינה ובצלאל רולוף (להלן: "המתלוננים"), מתגוררים ברח' האג 15 בחיפה (להלן: "הבית") והיו המחזיקים החוקיים ברכב אאודי מ.ר. 1313700 (להלן: "האאודי") וברכב סקודה מ.ר. 26170501 (להלן: "הסקודה").

בתאריך 7.12.20 בשעה 01:00 לערך, פרצו לבית אחרים שזהותם אינה ידועה במדויק למאשימה, ונטלו משם את מפתחות רכבי האאודי והסקודה, תכשיטים בשווי של 90,654.06 ₪ וכסף מזומן בסכום של 15,000 ₪, כל זאת ללא תביעת זכות ובמטרה לשלול את הרכוש שלילת קבע מבעליו.

במקביל, הנאשם ושותפו מוחמד פרך (להלן: "מוחמד או השותף"), נכנסו לישראל שלא כדין והגיעו לרכב האאודי ורכב הסקודה על פי הכוונה של האחרים באזור טייבה ישראל, במקום מדויק שאינו ידוע למאשימה. הנאשם ומוחמד נכנסו למכוניות והסיעו אותן כאשר הנאשם נוהג ברכב האאודי ואילו מוחמד נוהג ברכב הסקודה לשטחי הרשות, לשם העברתם לאחרים (להלן: "האירוע").

תשובה לכתב האישום:

בתאריך 13.7.21 כפר הנאשם בעובדות כתב האישום, למעט העובדה שלא היה בידו אישור כניסה, עבודה או שהייה בארץ, למעט היתר כניסה למרחב התפר בלבד בין השעות 05:00 - 19:00, וכי לא החזיק ברישיון נהיגה תקף לשטחי מדינת ישראל.

פרשת התביעה:

מטעם המאשימה העידו צופנת ברדה - מומחית להשוואת פנים, אילן ליאור - שהעיד אודות מערכת עין הנץ ורס"ל רותם טולדנו שערך את התע"צ אודות התמונות שהתקבלו ממערכת עין הנץ. עוד העיד אבי מדעי - קב"ט של חב' איתוראן וכן השוטרים ליטל טל - שחר, ראני קרוואני, אשר מזרחי, שלומי עקיבא ואדהם אלחין.

בנוסף העיד השותף לביצוע העבירות - מוחמד פרך (להלן: "מוחמד"), אשר הוכרז כעד עוין.

ב"כ הנאשם ויתר על חקירת המתלוננים והודעותיהם הוגשו בהסכמה (ת/7, ת/8).

פרשת ההגנה:

הנאשם בחר להעיד לאחר שהוסברו לו זכויותיו.

סיכומי הצדדים:

טיעוני המאשימה:

ב"כ המאשימה טען, כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום, ויש להרשיעו בהן, מלבד עבירת קשירת הקשר אשר לא עלה בידי המאשימה להוכיח ברף הדרוש לפלילים.

ב"כ המאשימה ביקש לקבל את אמרתו המפלילה של מוחמד במשטרה ולהעדיפה על פני עדותו בבית המשפט, תוך טענה כי אמרה זו היא בעלת משקל פנימי גבוה. בהקשר זה, נטען, כי מוחמד הודה בחלקו באירוע לאחר שהוטחו בו תמונות בהן הוא נראה נוהג ברכב סקודה, ומיד לאחר מכן הפליל את הנאשם מבלי ששמו של הנאשם הוזכר על ידי החוקרים.

באשר לגרסתו המאוחרת של מוחמד, נטען כי מדובר בגרסה חסרת הגיון, מלאה סתירות פנימיות ומטרתה לחזור מהפללתו של הנאשם בשל היכרות קודמת עם הנאשם ויחסיו עמו.

ב"כ המאשימה ביקש לקבוע כי לאמרתו המפלילה של מוחמד במשטרה, אשר התקבלה מכוח סעיף 10א לפקודת הראיות, קיימים בחומר הראיות חיזוקים חיצוניים, שיש בהם כדי להוות חיזוק מוגבר כדרישת הפסיקה.

בהקשר זה נטען, כי יש לראות בקשר טלפוני "דו כיווני" בין הנאשם למוחמד בסמוך וביום הגניבה, חיזוק לעדותו של מוחמד, במיוחד נוכח הכחשתו של הנאשם לקשר כאמור, בטרם הוצגו לו פלטי התקשורת.

עוד נטען, כי יש לראות בשקריו של הנאשם בנוגע לאופי הקשר בינו למוחמד חיזוק נוסף לגרסתו המפלילה של מוחמד.

בנוסף, ביקש ב"כ המאשימה לראות בתמונות שהופקו ממערכת עין הנץ תוספת ראייתית נוספת לעדותו של מוחמד. בנוגע לזיהוי הנאשם כמי שתועד נוהג באודי בשעות הרלוונטיות לכתב האישום, הפנה ב"כ המאשימה לחוות דעת של מעבדה דיגיטלית במטא"ר, שם נקבע כי קיימת תמיכה נמוכה להיותו של הנאשם מצולם בתמונות ולהסבריה של המומחית בנוגע לקביעה זו. **הודגש כי חוות הדעת אינה שוללת את היותו של הנאשם מצולם בתמונות אלא ההיפך נמצאה תמיכה, גם אם נמוכה, להיותו מצולם בתמונה.** בנוסף נטען כי גם בית המשפט יכול לקבוע על פי התרשמותו כי הנאשם הוא זה שנראה בתמונת עין הנץ נוהג באודי.

באשר לסוגיה של קבילות התמונות המופקות ממערכת עין הנץ, נטען, כי שאלת חוקיות המערכת עומדת לפתחו של בית המשפט העליון במסגרת בג"צ 641/21 האגודה לזכויות האזרח בישראל נ' משטרת ישראל (11.1.21). עם זאת, נטען כי לפי הפסיקה שניתנה עד היום בסוגיה, נקבע כי ככל ובית המשפט העליון היה סבור שיש לחדול מלהשתמש במערכת עין הנץ, היה מורה כך במפורש. עוד נטען כי טענותיה העיקריות של האגודה לזכויות האזרח בעתירה נוגעות לפגיעה בפרטיות הנלווית לשימוש במערכת עין הנץ ולא למהימנותה, וכי במקרה דנן הנאשם לא יכול לטעון לזכות לפרטיות בעת שהוא נוסע ברכב גנוב.

עוד נטען, כי התמונות שהופקו ממערכת "עין הנץ" מהוות תוספת ראייתית העומדת ביחד ולחוד עם נתוני התקשורת ומהוות חיזוק מוגבר לעדותו של מוחמד ולכך שהפללתו את הנאשם היא הפללת אמת.

על כן, נטען כי בראיות התביעה ישנה תוספת ראייתית נדרשת מסוג חיזוק מוגבר, ועל כן התבקשה הרשעתו של הנאשם.

באשר ליסוד הנפשי בעבירת גניבת כלי רכב, נטען, כי נסיעתו של הנאשם לכיוון האזור והיעלמות הרכב, מעידות על כוונתו שלא להחזיר את המכונית למתלוננים, כאשר הנאשם ומוחמד אף התחלקו בכסף שניתן להם לפי עדותו של מוחמד. ביחס לרכיב הצוותא בעבירת גניבת הרכב, נטען כי מעדותו של מוחמד עולה כי מוחמד והנאשם עשו יד אחת לגנוב מכוניות ופעלו כחוליה כשהם מתחלקים בסכום התמורה עבור המעשה. עוד נטען, כי הראיה האובייקטיבית לרכיב "בצוותא" היא עצם נסיעתם של השניים סמוך אחד לשני, כל אחד ברכב אחר, כעולה מעדותו של מוחמד.

עוד נטען, כי אם יקבע בית המשפט כי הנאשם הוא מי שנהג ברכב האאוטי בישראל, לעבר האזור, הרי שעבירות כניסה לישראל שלא כדין וכן נהיגה ללא רישיון מתגבשות מאליו.

טיעוני ב"כ הנאשם:

ב"כ הנאשם טענה כי אין בראיות המאשימה לבסס את הרשעת הנאשם מעל לכל ספק סביר ועל כן יש לזכותו.

ב"כ הנאשם טענה כי אין להסתמך על אמרתיו המפלילות של מוחמד במשטרה ואין להעדיף על פני עדותו בבית המשפט. בהקשר זה, נטען, כי מוחמד הודה במהלך העימות עם הנאשם, כי הפליל אותו בשל סכסוך שהיה בין השניים ועל גרסה זו חזר גם בעדותו בבית המשפט. עוד נטען, כי גרסתו המאוחרת של מוחמד מתיישבת עם גרסת הנאשם והדבר מקים ספק בנכונות אמרתיו המפלילות.

לחילופין נטען, כי ככל ובית המשפט יעדיף את אמרתו המפלילה של מוחמד על פני עדותו בבית המשפט, מדובר באמרה בעלת משקל פנימי נמוך, ויש לדרוש תוספת ראייתית מסוג סיוע שאינה קיימת בחומר הראיות ועל כן יש לזכות את הנאשם.

בנוגע לתמונות שהופקו ממערכת "עין הנץ" נטען כי מערכת עין הנץ מופעלת באופן הפוגע בפרטיות האזרח, מבלי שניתנה למשטרת ישראל הסמכה מפורשת בחוק לפעולה זו. ההגנה טענה כי מדובר בפגיעה רב ממדית המתבטאת בעצם תיעוד רכבו של אזרח שעושה שימוש שגרתי ברחבי הארץ ואשר מתעצמת שעה שנוצרת תמונת תקריב המאפשרת זיהוי הנוסעים ברכב וזאת ללא ידיעתם, ומבלי שניתן להם זכות בחירה בעניין. עוד נטען כי בממד נוסף, קיימת פגיעה נוספת בשל בילוש ומעקב סמוי שמתבצעים תוך שימוש במערכת. עוד נטען, כי קיימת אף פגיעה באזרח כתוצאה מכמות ואיכות המידע הנאסף מהמצלמות השונות המתחקות אחר תנועות כלי הרכב.

עוד נטען, כי יש קושי להסתמך על חוות הדעת הספציפית של מר אילן ליאור, (ת/3), אשר לא צורפו לה התמונות שהופקו מהמערכת, ועל כן לא ניתן לדעת על איזה תמונות הסתמך העד בעת כתיבתה.

לחלופין נטען, כי גם אם בית המשפט יקבל את התמונות שהופקו ממערכת עין הנץ כקבילות, הרי לא הוכח כי מי שמופיע בתמונה הוא הנאשם. לגבי חוות הדעת של המומחית לזיהוי, צפנה ברדה, נטען כי לא ניתן לקבוע באופן וודאי כי הנאשם הוא זה שמופיע בתמונה ולכן יש להתייחס לחוו"ד כראייה מזכה.

באשר לאפשרות זיהוי הנאשם על ידי בית המשפט, נטען, כי אין ביכולתו של בית המשפט לזהות את הנאשם כמי שנוהג ברכב האאוטי בתמונה שהופקה ממערכת "עין הנץ", בהעדר היכרות מספקת של בית המשפט עם הנאשם. בעניין זה, נטען, כי בתיק התקיימו ישיבות בודדות אשר ברובן הנאשם עטה מסכה על פניו בשל מגפת הקורונה. לפיכך, נטען כי בית המשפט לא רכש הכרות קרובה עם הנאשם שיש ביכולתה לאפשר זיהוי הנאשם בתמונות באופן וודאי. בהקשר זה הפנתה ב"כ הנאשם לע"פ 2653/98 **בן דוד נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב (4) 529.

עוד נטען כי אין לתת משקל לזיהוי של הנאשם על ידי מוחמד מאחר ואיכות התמונה (ת/12) נמוכה, היא בצבע שחור לבן ולא נראים בה פניו המלאות של הנהג.

באשר לעדות הנאשם, נטען כי יש לתת בה אומן מלא, בהיותה ברורה, קוהרנטית, עניינית וסדורה ולא נתגלו בה

סתירות.

לאור האמור, נטען כי המאשימה לא הוכיחה מעל לכל ספק סביר את העבירות המיוחסות לנאשם בכתב האישום ועל כן עתרה לזיכוי.

להלן יפורטו בקצרה העדויות והראיות שהובאו מטעם המאשימה:

עדויות של צופנת ברדה (להלן: "גב' ברדה" או "המומחית"):

העדה היא מומחית להשוואת פנים, אשר ערכה חוות דעת (ת/1) בהתבסס על תמונה אחת ממערכת "עין הנץ" בה נראה אדם נוהג ברכב אאוטי, אשר הושוותה לשתי תמונות פנים של הנאשם שהופקו ממערכת משטרת ישראל (להלן: "המוצגים").

מסקנת חוות הדעת היא "קיימת תמיכה נמוכה לכך שהמוצגים הינם מאותו מקור". עוד צוין בחוות הדעת באשר לרמת הוודאות כי **"בבדיקת המוצגים נמצאה התאמה חלקית במאפיינים סוגיים, אך לא התאמה מובהקת. עם זאת, לא נמצאו ממצאים השוללים התאמה"** (פרוטוקול עמ' 8 ש' 22-25).

ביתר פירוט, הסבירה המומחית, כי מסקנת חוות הדעת היא שיכול להיות שאותו אדם, כלומר הנאשם, הוא זה שמופיע בתמונה, אך יכול להיות גם שמדובר במישהו דומה לו. עוד הסבירה המומחית כי משמעות הדרגה של "תמיכה נמוכה", היא: **"רמת הוודאות בעצם אומרת, רמת הוודאות היא חיובית. זה בהחלט יכול להיות אותו חשוד שהצביעו עליו, אך לא נמנע שיכול להיות מישהו אחר שדומה לו"** (עמ' 13 ש' 29-30).

עוד העידה המומחית כי ממצאי חוות הדעת היו על פי סולם התאמה שכיום הגדרתו השתנתה, אך גם לפי ההגדרה החדשה היא הייתה מגיעה לאותן מסקנות (פרוטוקול עמ' 8 ש' 27-28, עמ' 9 ש' 12-14). בנוסף, העידה המומחית כי מסקנותיה הושפעו מהעובדה כי מדובר בתמונה אחת ממערכת עין הנץ שהייתה באיכות נמוכה, כך שאם המוצג היה יותר איכותי ניתן היה לקבוע רמת וודאות גבוהה יותר (פרוטוקול עמ' 9 ש' 31, עמ' 10 ש' 24, עמ' 14 ש' 24-27).

גב' ברדה הסבירה כי חוות הדעת נעשתה על פי שיטה צורנית-מורפולוגית שהיא שיטה מוכרת וידועה בארץ ובעולם (פרוטוקול עמ' 11 ש' 23-24), וכי השיטה ההוליסטית אליה התייחסה ב"כ הנאשם - אינה שיטה אלא יכולת של אדם לזהות פנים והיא משתנה מאדם לאדם. עוד העידה גב' ברדה כי המאמר עליו הסתמכה ב"כ הנאשם בשאלה, הוא מאמר ישן שתוקן (פרוטוקול עמ' 11 ש' 4-20).

על פי חוות הדעת נמצאו שלוש התאמות כלליות בין המוצגים מבחינת מין, גיל וקבוצה, 7 התאמות סוגיות (פנים, שיער ראש, קו שיער, גבות, אף, שיער פנים, אוזניים) ואי התאמה אחת היות ובתמונות משטרת ישראל נראה כי לנאשם סימן עור כהה על הלחי שנראה כנקודת חן, שאינו נראה בתמונה ממערכת עין הנץ. באשר לממצא של "אי התאמה" גב' ברדה הסבירה כי מדובר באי התאמה "מוסברת" ועל כן משקלה נמוך, והיא אינה שוללת אפשרות כי הנאשם הוא זה שמופיע בתמונה, וזאת בשל איכות התמונה הבודדת שהועברה אליה לבדיקה (פרוטוקול עמ' 12 ש' 14-17, עמ' 13 ש' 1-2, עמ' 14 ש' 8, 12).

לשאלת בא כוח הנאשם שללה גב' ברדה את הטענה לפיה בשל אי התאמה במאפיין אקראי, כפי שנמצאה, יש לקבוע

כי הנאשם אינו הנהג של האאודי (פרוטוקול עמ' 14 ש' 19-27).

עדוּתו של מר אילן ליאור (להלן: "מר ליאור"):

מר ליאור הוא ראש צוות פיתוח תשתיות במשטרת ישראל, אשר הקים את התשתית של פרויקט עין הנץ. העד הגיש חוות דעת כללית לעניין מנגנון מערכת עין הנץ שנערכה בשנת 2019 (ת/2) וחוות דעת ספציפית הנוגעת לאירוע (ת/3) (פרוטוקול עמ' 17 ש' 14-15).

העד הסביר כי מערכת עין הנץ היא מערכת לזיהוי לוחית רישוי של הרכב, וכאשר המצלמה מזהה רכב עובר, היא מזהה את סוג הרכב ולוחית הרישוי ומשדרת את התמונות באופן מיידי ומאובטח למשטרת ישראל (פרוטוקול עמ' 17 ש' 18-24, עמ' 27 ש' 7-10). לדברי העד, המצלמות פותחו על ידי חברה סינית בשם "אקוויז'ין", וקיים אישור יצרן כי המצלמה תקינה. מעבר לכך, הסביר העד כי ישנה מערכת שליטה ובקרה במשטרת ישראל שמדווחת בזמן אמת אודות תקינות המצלמות, ואם המצלמה תקולה היא לא מצלמת (פרוטוקול עמ' 18 ש' 21-25, עמ' 19 ש' 13-22). בנוסף, מרגע התקנת המצלמה, התקינות שלה נמדדת כל דקה ודקה וקיים צוות שבדק את התמונות שמגיעות מהמערכת, כך גם נבדקה המצלמה שהפיקה את התמונות באירוע (פרוטוקול עמ' 21 ש' 15-18, 29, 31-32, עמ' 22 ש' 2).

מר ליאור אישר כי המערכת עבדה באופן תקין בעת האירוע מושא כתב האישום, וקביעתו במסגרת חוות הדעת היא כי האאודי Q2 שלוחית הרישוי שלו 131-37-002, עבר בתאריך 7.12.20, בשעה 06:18:19 במעבר חוצה שומרון 110, מכחול, כאשר מדובר בוודאות של 100% (ת/3) (פרוטוקול עמ' 19 ש' 2-4).

העד הסביר כי חוות הדעת נערכה על ידו כעד מומחה ולא כצלם, ובהתאם לנוהל יועמ"ש של משטרת ישראל, ולכן לא צירף לה את התמונות שהופקו מהמערכת. עוד הסביר העד כי חוות הדעת ניתנה לאחר בדיקת התע"צ (ת/11) ובה שתי התמונות שהופקו ממערכת עין הנץ, כאשר מה שקושר בין חוות הדעת שערך לתמונות שבתע"צ הוא מספר הרכב, התאריך והמיקום שלו בעת האירוע היות ואותו כלי רכב לא יכול לעבור באותו זמן במקום אחר ומדובר בערך חד - ערכי (פרוטוקול עמ' 18 ש' 13-15, עמ' 23 ש' 18-22, עמ' 24 ש' 1-6).

העד הסביר כי בתעודת עובד ציבור (ת/11) מופיעות שתי תמונות אשר צולמו בהפרש של 200 מילישניות, כאשר תמונה אחת צולמה בשיטה רגילה והתמונה השנייה צולמה עם פתיחת צמצם, על מנת לזהות את נהג הרכב, אך מספר הרכב מטושטש. עם זאת, העיד מר ליאור כי באופן וודאי של 100% מדובר באותו כלי רכב שנראה בשתי התמונות, אשר עבר באותו מקום וכי שתי התמונות צולמו מאותו מנגנון ובאותו זמן (פרוטוקול עמ' 20 ש' 11-16, 24-26, עמ' 22 ש' 17-18).

עוד פירט העד כי המידע המופק ממערכת עין הנץ מועבר לרשת המשטרתית דרך שרתים מאובטחים ומוגנים, והם נשמרים בבסיס נתונים מאובטח של המשטרה, כאשר התמונות נשמרות במנגנון אחסון קבצים (ת/3). בנוסף, המערכת מפוקחת עם תיק הוראות והדרכה על ידי יחידה שנקראת יחב"ם, בראשות ניצב משנה שנותן הוראות מי מורשה להיכנס למערכת ומי לא כאשר כל הרשאה נבדקת (פרוטוקול עמ' 26 ש' 6-9).

עדויות של רס"ל רותם טולדנו (להלן: "רס"ל טולדנו"):

רס"ל טולדנו ערך שתי תעודות עובד ציבור ביום 29.12.20 אודות תמונות כלי הרכב שהופקו ממערכת עין הנץ כאשר ת/11 מתייחסת לרכב האאודי ו-ת/12 מתייחסת לרכב הסקודה.

על פי נתוני המערכת כפי שהובאו בתע"צ, שני כלי הרכב צולמו במצלמה אחת ביום 7.12.20 במקום מעבר חוצה שומרון 110 ממדינת ישראל אל האזור. האאודי צולמה בשעה 06:18:19 (ת/11) ואילו הסקודה צולמה בשעה 06:18:18 (ת/12) (פרוטוקול עמ' 51 ש' 32-33 - עמ' 52 ש' 1-3).

רס"ל טולדנו הסביר את תהליך הפקת התמונות מהמערכת וכי התמונות מתקבלות ממערכת עין הנץ ללא התערבות, לרבות תמונת תקריב (פרוטוקול עמ' 52 ש' 9-12, ש' 14-17).

רס"ל טולדנו הסביר כי ייתכן מצב בו מערכת עין הנץ תצלם באותה התמונה שני כלי הרכב שעוברים במקביל במקום, אך תוכל לקלוט רק לוחית רישוי אחת. במקרה הנוכחי, הוא הפיק את כל התמונות של כלי הרכב אשר היו במערכת, וכי לא ייתכן כי קיימות תמונות נוספות שלא הופקו (פרוטוקול עמ' 52 ש' 27-30, עמ' 53 ש' 11-12).

עדויות של אבי מדעי (להלן: "מר מדעי"):

מר מדעי שימש כקב"ט של חב' איתוראן והוא התבקש על ידי המשטרה לערוך מסמך אודות מיקום כלי הרכב מושא כתב האישום בין התאריכים 6.12.20 ועד לתאריך 21.12.20 (ת/9) (פרוטוקול עמ' 46 ש' 20-21).

בהתאם לבדיקה, רק האאודי היה בשירות איתוראן במועדים המבוקשים, והוא הפסיק להיקלט בתאריך 7.12.20 בשעה 01:20, כאשר הכתובת האחרונה בה אותר הוא ברח' האג 14 בחיפה (פרוטוקול עמ' 48 ש' 4-11). העד לא ידע להסביר מדוע לא התקבלה התראה על ניתוק האיתוראן.

עדויות של רס"ר ליטל טל - שחר (להלן: "רס"ר שחר"):

רס"ר שחר העידה כי חקרה את הנאשם בתאריך 14.3.21 (ת/4) בתרגומו של שוטר סיור באסל שחאדה, מכיוון שהנאשם אינו דובר עברית (פרוטוקול עמ' 28 ש' 12-13). לשאלת ב"כ הנאשם, מדוע החקירה לא תועדה ויזואלית, מסרה העדה כי היה כשל טכני בהקלטה, אך לא היה לה הסבר של ממש מדוע לא ערכה תיעוד לגבי אותו הכשל (פרוטוקול עמ' 30 ש' 6-8, ש' 14-17).

עדויות של רנ"ג אשר מזרחי (להלן: "רנ"ג מזרחי"):

העד חקר את הנאשם בתאריך 14.3.21 (ת/18) ובתאריך 16.3.21, חקירה שכללה גם עימות עם מוחמד (ת/19) ושתייה תועדו ויזואלית.

בנוסף, העיד רנ"ג מזרחי כי לאחר שהנאשם הופלל על ידי שותפו הוא ערך השוואה בין תמונת הנאשם לנהג האאודי ממערכת עין הנץ, ומצא כי קיים זיהוי מוחלט בין שתי התמונות, הגם שהוא אינו מומחה לזיהוי פנים (פרוטוקול עמ' 57 ש' 16-17, ש' 29).

בנוסף קיבל אשר אישור ממערכת משטרתית "אבן החכמים" לפיו לנאשם לא היה אישור שהיה בישראל בין התאריכים 5.12.20-10.12.20 למעט אישור שהיה בקן התפר בין השעות 5:00-19:00 (ת/17 ופרוטוקול עמ' 55 ש' 29-30, עמ' 56 ש' 1-2).

עוד הוגש באמצעות רנ"ג מזרחי מזכר לגבי בדיקת מספר טלפון, של אחד המכשירים שנתפסו אצל הנאשם וכי הנאשם אישר בחקירתו כי זהו מספרו. עוד צוין במזכר כי מכשיר סלולארי נוסף מסוג "אייפון" שגם הוא נתפס בעת מעצרו של הנאשם נעול עם קוד ולכן לא ניתן לדעת את מספרו (ת/14).

עדות של רס"ב שלומי עקיבא (להלן: "רס"ב עקיבא"):

רס"ב עקיבא משמש כראש צוות תשאול בתחנת חיפה והיה אחראי על תיק החקירה. רס"ב עקיבא העיד כי ערך השוואה בין תמונה של הנאשם ממערכת "אדם" לתמונה של נהג האוּדִי ממערכת עין הנץ והגיע למסקנה כי מדובר באותו אדם (ת/20).

בנוסף, ערך רס"ב עקיבא מזכר (ת/21) השוואה בין מחקרי תקשורת ומצא תקשורת בין המנוי של הנאשם למנוי של מוחמד. כך גם עשה רס"ב עקיבא בדיקת איכוני מכשירים סלולאריים, אך התביעה הצהירה כי בהעדר חוות דעת מהנדס היא אינה מבקשת לסמוך ממצאים עובדתיים על איכוני המכשירים (פרוטוקול עמ' 62 ש' 28-29).

עדות של רס"ר אדהם אלחין (להלן: "רס"ר אלחין") ורס"ר ראני קרואני (להלן: "רס"ר קרואני"):

שני העדים הם חוקרים מתחנת שדות, שם נחקר מוחמד בגין תיק אחר. השניים זיהו את מוחמד כנהג הסקודה בתמונה שהופקה ממערכת עין הנץ (ת/22 ו- ת/10). השניים העידו כי הם לא עברו הכשרה לזיהוי פנים וערכו השוואה על פי ראות עיניהם.

עדות של מוחמד פרך, השותף לביצוע העבירות:

מוחמד העיד בבית המשפט וסירב לשתף פעולה עם ב"כ המאשימה, ולאחר שהתגלו סתירות מהותיות בין אמרותיו של מוחמד במשטרה לעדותו בבית המשפט, הוא הוכרז כעד עוין ואמרותיו במשטרה הוגשו בהתאם לסעיף 10א לפקודת הראיות (ת/5 ו- ת/19).

גרסתו הראשונה של מוחמד נמסרה בחקירה מיום 5.1.21, אשר תועדה ויזואלית (ת/5, תמליל ת/א5).

בתחילת החקירה מוחמד הכחיש קשר לגניבת המכוניות מחיפה, אך לאחר שהוצגה לו תמונה נוהג בסקודה (ת/12) זיהה את עצמו ואמר כי היה כלי רכב נוסף מסוג אוּדִי שבו נהג אדם אחר (ת/א5 עמ' 14-15). מוחמד תהה במהלך החקירה מודע רק הוא צולם בכביש וכשנאמר לו כי גם האחר צולם, ביקש לראות את התמונה על מנת למסור פרטים מלאים לגביו, לרבות מספר טלפון (ת/א5 עמ' 15-16). לאחר שהוצגה למוחמד תמונת הנאשם נוהג באוּדִי - מסר לגביו פרטים מלאים, כולל מספר טלפון, אשר היה רשום לו על פתק יחד עם מספרי טלפון של בני משפחה (ת/א5 עמ' 17-18). מוחמד אף מסר כי לאחר שנעצר בגין אירוע אחר התקשר לנאשם, והם דיברו לגבי סיבת מעצרו של מוחמד,

ואף ניסה להתקשר אליו ביום החקירה אך הנאשם לא ענה (ת/א עמ' 32-33). במסגרת החקירה מוחמד סיפר פרטים לגבי העברת שני כלי הרכב מושא כתב האישום לשטחי הרשות, מסר כי מי שהציע לו את העבודה היה הנאשם, והוא היה זה שדאג להעביר לו תשלום בסך 1000 ₪ עבור ה"עבודה". עוד מסר מוחמד כי גם הוא וגם הנאשם היו מודעים לעובדה כי המכוניות גנובות, אך לא ידעו מהיכן נגנבו, והם קיבלו אותן מונעות באזור המרכז (ת/א עמ' 4 ש' 46-49, עמ' 5 ש' 50-56, עמ' 6 ש' 78-80). בנוסף מוחמד הסביר כי במהלך הנסיעה בשני כלי הרכב הגנובים הוא והנאשם נסעו אחד אחרי השני (ת/א עמ' 27 ש' 32-34).

במהלך החקירה מיום 5.1.21, ניכר כי מוחמד לא רצה כי הנאשם ידע על כך שהופלל ושאל מספר פעמים אם הנאשם יראה את החקירה (ת/א עמ' 30). מוחמד ביקש שלא להשתמש בחקירה אלא בתמונה בה מצולם הנאשם נוהג באאודי (ת/א עמ' 15 ש' 24-25).

לאחר שהנאשם נעצר, בחודש מרץ 2021 נערך עימות בין מוחמד לנאשם (ת/א 19 ות/א 19 - תמליל התיעוד הוויזואלי).

במהלך העימות טען מוחמד כי אינו זוכר מה קרה בתאריך האירוע וכי לא הנאשם הוא זה שנראה נוהג באאודי בתמונה ממערכת עין הנץ והוא אינו יודע מי הנהג (ת/א עמ' 4 ש' 48-51). עוד מסר מוחמד כי שיקר בחקירה והפליל את הנאשם בגלל סכסוך על בחורה שיש בינו לבין הנאשם, החל מחודש אוקטובר (ת/א עמ' 5 ש' 66, עמ' 6 ש' 78, 82, ת/א עמ' 10).

לשאלה מדוע אם קיים סכסוך בין השניים, יש תקשורת בינם סמוך למועד ביצוע העבירה, טען מוחמד כי התקשר לנאשם על מנת שייקח דברים לאמו שהייתה מאושפזת בבית החולים (ת/א עמ' 5 ש' 56 - 62, 67-73, 87-90, ת/א עמ' 10-12).

בבית המשפט, בחקירה ראשית, מסר מוחמד כי הוא יודע שהוזמן להעיד לגבי הנאשם אך אינו מכיר אותו (פרוטוקול עמ' 30 ש' 33 - עמ' 31 ש' 6). בהמשך, אמר כי מכיר את הנאשם מהכפר (פרוטוקול עמ' 32 ש' 29, עמ' 33 ש' 13) וכי מדובר בהכרות שטחית (פרוטוקול עמ' 33 ש' 15-16). בהמשך טען מוחמד, כי לא הציגו לו תמונה של הנאשם נוהג באאודי, אלא תמונה אחרת ולסירוגין טען כי "סתם אמר" כי בתמונה נראה הנאשם (פרוטוקול עמ' 34).

לגבי מס' הטלפון של הנאשם טען מוחמד כי לא הכיר את המס' וכי קיבל אותו מהחוקר (פרוטוקול עמ' 35).

בהמשך, טען הנאשם כי אינו זוכר את פרטי האירוע מושא כתב האישום, אך אישר כי הוא מצולם נוהג בסקודה (פרוטוקול עמ' 37 ש' 24-26).

לשאלה מדוע אמר את שמו של הנאשם כמי שנהג באאודי - אמר מוחמד "ככה. סתם" (פרוטוקול עמ' 39 ש' 12-13) ובהמשך אמר כי היו בינו לבין הנאשם בעיות אך סירב לפרטן (פרוטוקול עמ' 39 ש' 24-25). בהמשך ולשאלת בית המשפט הגדיל מוחמד ואמר כי כשדיבר על "ראמי" התכוון לאדם אחר שעמו הייתה לו "בעיה" ולא לנאשם (פרוטוקול עמ' 40 ש' 1-12).

בחקירה נגדית לב"כ הנאשם אישר מוחמד כי הוא מכיר את הנאשם מהכפר, וכי יש לו סכסוך עם הנאשם החל מחודש אוקטובר, אך אינו מרגיש בנוח להעיד על סיבת הסכסוך (פרוטוקול עמ' 41 ש' 20-32, עמ' 42 ש' 4-5). עוד אישר מוחמד כי הדברים שמסר בעימות היו נכונים כך שהיה בינו ובין הנאשם קשר טלפוני והוא פנה אל הנאשם בבקשה

להעביר דברים לאמו שהייתה מאושפזת בבית החולים והנאשם עזר לו (פרוטוקול עמ' 42 ש' 10-13, עמ' 44 ש' 12-13).

בנוסף הוגשו הודעותיהם של **המתלוננים פנינה ובצלאל רולוף**, שהם בעלי מכוניות האאודי והסקודה, מהם עלה כי קיבלו הודעה מחב' איתוראן בתאריך 7.12.21 סמוך לשעה 3:40 לגבי גניבת האאודי ואז גילו כי גם הסקודה נגנבה, וזאת לאחר שדירתם נפרצה ובנוסף נגנבו ממנה גם תכשיטים (ת/7 ות/8).

פרשת ההגנה:

עדות הנאשם:

הנאשם נחקר במשטרה שלוש פעמים ומסר עדות בבית המשפט.

בחקירתו הראשונה מיום 14.3.21 הנאשם הכחיש את ביצוע העבירות המיוחסות לו בכתב האישום, וטען כי לא נכנס לישראל במועד מושא כתב האישום, וטען כי שהה בבית לאחר ניתוח בידים שעבר בחודש ספטמבר 2020, ובעקבותיו המשיך לקבל טיפול עד לחודש פברואר 2021 (ת/4 עמ' 3 ש' 12-13, עמ' 4 ש' 43-44, 50-51).

כמו כן מסר הנאשם כי אין קשר בינו לבין מוחמד החל מחודש אוקטובר 2020 בגלל בעיות (ת/4 עמ' 5 ש' 67-75) וכי מוחמד מנסה להלביש עליו את התיק (ת/4 עמ' 6 ש' 97, 105).

בחקירתו השנייה מיום 14.3.21 (ת/18) חזר הנאשם על גרסתו. במהלך החקירה לנאשם הוצגה תמונה (ת/11) של נהג באאודי והוא לא זיהה את עצמו בתמונה (ת/18 א עמ' 5). באשר לקשריו עם מוחמד, טען הנאשם כי החל מחודש אוקטובר 2020 אין לו קשר טלפוני עם מוחמד מאחר ודוד שלו אסר עליו להיות עמו בקשר כי מוחמד צורך סמים ואלכוהול (ת/18 עמ' 3 ש' 4, 15-17, עמ' 5 ש' 69-71).

בחקירתו השלישית מיום 16.3.21 במהלכה נערך עימות בין הנאשם למוחמד, חזר הנאשם על גרסתו שלא היה בישראל במועד האירוע. בנוסף הנאשם חזר ושלל קשר טלפוני עם מוחמד בטענה כי אביו אסר עליו להיות עמו בקשר (ת/19 עמ' 3 ש' 8, ש' 18-19). במהלך החקירה עומת הנאשם עם מחקר תקשורת לפי היו שיחות בינו למוחמד במועדים הסמוכים לאירוע מושא כתב האישום, ועל זה השיב הנאשם כי מוחמד היה מתקשר אליו והנאשם ענה לו על מנת שמוחמד לא יגיעו לביתו (ת/19 עמ' 4 ש' 29-32), אך בעדותו בבית משפט כשהובהר לו כי הוא זה שהתקשר למוחמד מס' פעמים טען כי התקשר בקשר לאמו של מוחמד, שהייתה מאושפזת בבית החולים (פרוטוקול עמ' 72).

עוד מסר מוחמד בחקירה זו כי הצליח לנהוג לבית החולים בו הייתה מאושפזת אמו של מוחמד, כשיד אחת מגובסת, וזאת על אף שבחקירה קודמת מסר כי היה "מושבת" בתקופה הרלוונטית ולא יכול היה לצאת מהבית (ת/19 עמ' 6 ש' 89-92, 116 לעומת ת/18 עמ' 9 ש' 30-31, עמ' 11 ש' 5-8).

בבית המשפט העיד מוחמד כי לעולם לא נכנס לשטחי ישראל, למעט טייבה שלשטחיו היה לו אישור כניסה והכחיש כל מעורבות באירוע מושא כתב האישום (פרוטוקול עמ' 67 ש' 18-19, עמ' 74 ש' 1, עמ' 76 ש' 10-15). כמו כן, מסר הנאשם כי במועד הרלוונטי לאירוע לא יכל לנהוג, במיוחד למרחקים ארוכים, לאחר ניתוח שעבר בידיים בתאריך 20.9.21 והגיש בתמיכה לכך מסמכים רפואיים (נ/2, פרוטוקול עמ' 67 ש' 23-24). לגרסת הנאשם הוא המשיך לקבל טיפול לאחר ניתוח עד לתאריך 29.12.22, שרק במועד זה הורד לו גבס מהיד. (פרוטוקול עמ' 67 ש' 23-24, עמ' 68 ש' 7-8, עמ' 69 ש' 23-24, 28, 32, עמ' 70 ש' 15-16). יצוין כי בהמשך הנאשם מסר כי אינו זוכר מתי הורידו לו את הגבס מהיד, אך הוא המשיך לקבל טיפול עד למועד שמסר (פרוטוקול עמ' 69 ש' 27-35 - עמ' 70 ש' 1-5).

באשר ליחסיו עם מוחמד העיד הנאשם כי היה ביניהם קשר דל והם לא היו חברים קרובים, עד שבחודש אוקטובר 2020 היחסים ביניהם התערערו בשל סכסוך על בחורה, לאחר שמוחמד האשים את הנאשם כי דיבר עם ארוסתו (פרוטוקול עמ' 68 ש' 1-3, 24, עמ' 70 ש' 26 - 24, עמ' 76 ש' 19-20).

הנאשם העיד כי בחודש דצמבר לערך, התברר למוחמד כי לנאשם אין שום קשר לארוסתו והוא ביקש להשלים עמו, ועל כן התקשר אליו מספר רב של פעמים, אך הנאשם סירב (פרוטוקול עמ' 70 ש' 28-29). עוד העיד הנאשם כי באותה תקופה מוחמד ביקש ממנו לקחת דברים לאמו, שהייתה מאושפזת בבית החולים (פרוטוקול עמ' 70 ש' 32).

בהמשך, לאחר שעומת הנאשם עם העובדה כי לא רק מוחמד היה מתקשר אליו, אלא גם הנאשם התקשר אליו מספר רב של פעמים, השיב כי אכן היה מתקשר למוחמד, בגלל אמו של מוחמד, שהיא קרובת משפחה רחוקה מצד אביו ורצה לעזור למוחמד כי אין לו רכב ואמו מאושפזת (פרוטוקול עמ' 72 ש' 12-19, עמ' 73 ש' 5-17).

באשר לגרסתו המפלילה של מוחמד, טען הנאשם, כי מוחמד "תפר לו תיק" כי רצה להתנקם בו בגלל הסכסוך וכי כך "מקובל" כשיש סכסוך (פרוטוקול עמ' 68 ש' 28-32, עמ' 70 ש' 26-28, עמ' 71 ש' 26-28 עמ' 75 ש' 34).

עוד העיד הנאשם כי יש לו רישיון נהיגה אך הוא לא בתוקף, ומדובר ברישיון נהיגה פלסטינאי שלא ניתן לנהוג עמו בשטחי ישראל. עוד העיד הנאשם כי היה לו אישור כניסה חקלאי בלבד ולא היה לו אישור כניסה לתוך ישראל (פרוטוקול עמ' 76 ש' 10-15).

דין והכרעה:

לביסוס הרשעת הנאשם ביקשה המאשימה להסתמך על אמרותיו של השותף לדבר עבירה - מוחמד, אשר אמרותיו הוגשו לבית המשפט בהתאם לסעיף 10א לפקודת הראיות, תוך העדפתן על פני עדותו בבית המשפט.

כמו כן, ביקשה המאשימה לראות בשתי הראיות ה-"טכנולוגיות" שהוגשו לבית המשפט - תוספת ראייתית מסוג חיזוק מוגבר. הראייה ראשונה היא מחקר תקשורת בין הנאשם ומוחמד במועדים הסמוכים לגניבת הרכב, והראייה השנייה היא תמונות שהופקו ממערכת "עין הנץ" בהן נראים שני כלי הרכב הגנובים עוברים במעבר חוצה שומרון, זה אחרי זה, כאשר לטענת המאשימה בסקודה נהג מוחמד ובאאודי נהג הנאשם.

לטענת המאשימה, די בשילוב אלה כדי להוכיח מעל לכל ספק סביר כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום, למעט עבירת הקשר, ממנה ביקשה המאשימה לזכות את הנאשם.

מהימנות אמרותיו המפלילות של מוחמד והעדפתם על פני עדותו בבית המשפט:

סעיף 10א לפקודת הראיות, קובע כי אמרה בכתב של עד בהליך פלילי, תהא קבילה כראיה, בהתקיים מספר תנאים:
1. מתן האמרה הוכח במשפט 2. נותן האמרה הוא עד במשפט וניתנה לצדדים הזדמנות לחקרו 3. העדות שונה לדעת בית המשפט מן האמרה בפרט מהותי.

כמו כן, סעיף 10א(ד) קובע כי לא ניתן להרשיע על סמך אמרת חוץ של העד, אלא אם קיים בחומר הראיות דבר לחיזוקה.

"לא יורשע אדם על סמך אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה אלא אם יש בחומר הראיות דבר לחיזוקה".

במקרה שאמרת החוץ ניתנה על ידי מי שהיה שותף לדבר עבירה, הדרישה לחיזוק היא כפולה והיא באה גם מתוקף סעיף 54א(א) לפקודת הראיות אשר לפיו:

"בית המשפט לא ירשיע נאשם על סמך עדותו היחידה של שותפו לעבירה, אלא אם מצא בחומר הראיות דבר לחיזוקה".

דרישה כפולה זו לחיזוק ראיתי, משמעה כי לצורך הרשעה על סמך אמרת חוץ של שותף עבירה, נחוץ חיזוק מוגבר התומך בגרסה שהוצגה באמרת החוץ. הדרישה לחיזוק מוגבר איננה דרישה לתוספת ראייתית מסוג סיוע, ואין דרישה כי היא תהיה ממקור עצמאי או כי תהיה בעלת אופי מסבך. יחד עם זאת, הראיה צריכה להיות משמעותית ומהותית (ע"פ 4428/13 שטרית נ' מדינת ישראל, פסקה 36 (30.4.2014)).

באשר למשקלה של התוספת הראייתית נקבע לאחרונה בע"פ 5268/17 סלים שוויש נ' מדינת ישראל (16.2.22):

"בהקשר זה, יוער כי משקלה של התוספת הראייתית, נגזר ממשקלה של הראיה הטעונה תוספת (ראו והשוו: ע"פ 2686/15 בנטו נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (5.3.2017), פס' 53 לפסק דינו של השופט א' שהם, והפסיקה הנזכרת שם). ככל שאמינותה ומשקלה של הראיה הטעונה תוספת ראייתית גבוה ועוצמתי יותר, ניתן להסתפק בתוספת ראייתית בעלת משקל נמוך יותר. הדברים יפים ביחס לתוספת ראייתית מסוג סיוע, ומקל וחומר שיפים הם מקום בו נדרשת תוספת ראייתית פחותה, מסוג חיזוק...".

מן הכלל אל הפרט:

אמרתו המפלילה של מוחמד, שניתנה במהלך חקירה מצולמת בתאריך 5.1.21, הוכחה כדבוע באמצעות הגשת דיסק המתעד את החקירה לרבות התמליל ובהודעה הכתובה (ת/5, ות/5א ות/5ב) - והיא מהווה אמרה בכתב.

מעיון באמרותיו המפלילות של מוחמד, ניתן להתרשם באופן בלתי אמצעי כי מדובר באמרות ספונטניות, בעלות אמינות פנימית גבוהה ויש לקבוע כי הן בעלות משקל גבוה.

מוחמד הודה מיד בביצוע העבירות לאחר שהוצגה לו תמונתו נוהג בסקודה, ולשאלת החוקר מסר, מבלי שהדבר נמסר לו מפי החוקר, כי הרכב הגנוב הנוסף הוא האאודי. מוחמד סירב למסור את זהות נהג האאודי, עד שלא וידא כי גם הוא צולם במצלמות עין הנץ. מוחמד אמר לחוקרים כי במידה ותוצג לו התמונה, הוא ייתן פרטים מלאים של השותף לרבות

מספר הטלפון שלו (ת/א 5 עמ' 15 ש' 19-20) וכך עשה מיד לאחר שהוצגה לו התמונה (ראה ת/א 5 עמ' 15 ות/ב 5 דק 00:36:23). יש להדגיש כי לא בכדי התעקש מוחמד לראות קודם את תיעוד נהג האאודי, כי בשלב זה קיווה שלא יצטרך להעיד כנגד הנאשם, וניתן יהיה לעשות שימוש בתמונה בלבד (ת/א 5 עמ' 15 ש' 24-25). התנהלות זו של מוחמד, אינה מתיישבת עם טענה מאוחרת יותר, כי ביקש "לתפור תיק" לנאשם בשל הסכסוך.

הניסיון של מוחמד ושל הנאשם להסביר שיחות טלפון, פעם על ידי הטענה כי מוחמד ניסה להתפייס עם הנאשם, ופעם על ידי הטענה כי מוחמד ביקש סיוע של הנאשם עם אמו המאושפזת, אינו מתיישב עם הטענה של הנאשם, כי גם לפני הסכסוך לא היה ביניהם קשר הדוק אלא הם היו "בני כפר" ותו לא (פרוטוקול עמ' 76 ש' 19-20 - עדות הנאשם, וגם פרוטוקול עמ' 33 ש' 13-16 - עדותו של מוחמד).

כך גם הטענה כי הנאשם ביקר את אמו של מוחמד, שהייתה מאושפזת, על אף הסכסוך הנטען, ועל אף שהיה מוגבל, לדברי הנאשם, לנהוג ברכב עקב פציעתו, אף היא אינה מתיישבת עם ההיגיון הבריא.

זאת ועוד, הטענה בדבר סכסוך בין הנאשם למוחמד וטיב הקשר שלהם לפני ואחרי הסכסוך, אינה מתיישבת גם עם אופי מחקרי התקשורת בין השניים בתקופה שקדמה לאירוע מושא כתב האישום, ואחריו. כך גם הטענות בדבר סכסוך אינן מתיישבות עם העובדה כי מוחמד, אשר נעצר לפני הנאשם במספר חודשים, שמר את מספר הטלפון של הנאשם יחד עם מספרי טלפון של בני המשפחה על הפתק במהלך מעצרו (ת/א 5 עמ' 32).

כך גם טענת הסכסוך כפי שהועלתה על ידי הנאשם ועל ידי מוחמד - אשר החל לדבריהם בחודש אוקטובר 2021, אף היא אינה מתיישבת עם הנתונים שבתיק מבחינת המועדים.

מוחמד מסר בחקירה כי הוא ריצה מאסר קודם בגין תיק של שהייה בלתי חוקית במהלך שנת 2020, ושחורר רק בחודש נובמבר 2020 (ת/א 5 עמ' 8 ש' 2) וכך גם עולה מסקירת עברו הפלילי של מוחמד בגזר דינו בגין תיק זה (ת/א 6). הנאשם ומוחמד טענו כי הסכסוך בין השניים פרץ בחודש אוקטובר 2020, אך בתקופה זו מוחמד היה אסיר וכלל לא היה בכפר. בהינתן העובדה כי השניים היו לפני הריב ביחסי "בני כפר" בלבד, לא ברור איך ייתכן כי הסכסוך נוצר כשמוחמד אסיר. זאת ועוד, לו הסכסוך החל כשמוחמד היה אסיר בכלא, הייתי מצפה כי הנאשם או מוחמד יעלו עובדה זו במהלך עדותם בהיותה פרט מהותי, אך לא כך הדבר.

התחושה שנוצרה היא כי השניים, לאחר שמוחמד מסר גרסה מפלילה כנגד הנאשם תיאמו את אופן חזרתו של מוחמד מאמרותיו המפלילות, אך התיאום לא היה מדוקדק במיוחד. יש לזכור כי מוחמד שמר את מספר טלפון של הנאשם על פתק עת שהיה עצור בגין תיק זה (ת/א 5 עמ' 32) וזאת יחד עם מספרי טלפון של קרובי משפחתו, ועל כן הייתה לו אפשרות ליצור קשר עם הנאשם, אשר נעצר רק לאחר שלושה חודשים.

זאת ועוד, בחינת גרסתו המפלילה של מוחמד בנוגע להתנהלות שלו ושל הנאשם במהלך האירוע מושא כתב האישום, מתיישבת היטב עם מחקרי התקשורת ועם הנתונים מעין הנץ.

מוחמד מסר כי שני כלי הרכב, הסקודה והאאודי, נסעו זה אחר זה (ת/א 5 עמ' 27 ש' 34), ואכן מעיון בנתוני צילום מתוך עין הנץ, המכוניות עברו בטווח המצלמה בהפרש של כשניה זו מזו (ראה ת/א 12 לעומת ת/א 11). הטענה כי ייתכן ומוחמד למד על עובדה זו מתוך הצילומים שהוצגו לו, אינה מקובלת עלי, בשים לב לאופן החטוף בו הוצגו לו שתי התמונות (ראה ת/א 5 דקה 00:28:20 ו- 00:36:23).

כך גם גרסתו של מוחמד לפיה הנאשם היה זה שיצר עמו קשר, לפני האירוע והציע את העבודה, ואחרי האירוע יצר קשר כדי להעביר לו תשלום כספי, מתיישבת עם מחקרי התקשורת בין השניים. בתאריך 6.12.20 ובתאריך 7.12.20 היה הנאשם זה שהתקשר למוחמד ולא ההיפך (ראה ת/ 23 ות/25). יודגש כי עובדה זו אף עומדת בסתירה לטענת הנאשם כי מוחמד התקשר אליו בתאריך 7.12.20 וביקש לנסוע לבקר את אמו.

עוד יש לתת את הדעת לאופי חזרתו של מוחמד מאמרותיו המפלילות בבית המשפט, כאשר תחילה הכחיש כי אמרותיו המקוריות הופנו כלפי הנאשם, אלא טען כי התכוון לאדם אחר ואף הגדיל וטען כי הסכסוך אותו הזכיר בעימות הוא עם "רמי" אחר ולא עם הנאשם (פרוטוקול עמ' 40 ש' 1-12) ולא ידע למסור גרסה סדורה אחת. לעומת זאת לשאלות ב"כ הנאשם מוחמד אישר כל עובדה שהוצגה לו, גם אם זו עמדה בסתירה לדבריו הקודמים (ראה פרוטוקול החל מעמ' 41).

עוד יש להדגיש כי מצפייה בחקירתו של מוחמד (ת/5ב) עולה, בניגוד לטענתו של מוחמד, כי החוקר הכניס את שמו של הנאשם ומספר הטלפון שלו לפיו של מוחמד, כי לא כך הדבר. שמו של הנאשם ופרטיו המלאים לרבות מספר הטלפון ניתנו על ידי מוחמד מיוזמתו, ומתוך ידיעתו הבלעדית (ת/5ב דק 00:36:23 ואילך). זאת ועוד, גם הטענה של מוחמד כי לא הוצגה לו תמונה של נהג האאודי אינה נכונה, וניתן לראות כי במהלך החקירה הוצגה למוחמד תמונה של נהג האאודי, שהיא אחת מהתמונות המצורפות לתע"צ (ת/11), שרק אחרי הצגתה הסכים למסור את פרטי הנאשם.

משכך אני קובעת כי אמרתיו המפלילות של מוחמד אמינות עלי ואני מעדיפה אותן על פני עדותו של מוחמד בבית המשפט.

תוספת ראייתית מסוג חיזוק מוגבר:

מחקרי תקשורת:

מחקרי התקשורת בין הנאשם למוחמד מצביעים על קשר הדוק בין השניים הן בתקופה שקדמה לאירוע מושא כתב האישום והן בתקופה שלאחר מכן, ועד מעצרו של מוחמד בגין תיק אחר. עובדה זו מתיישבת עם גרסתו של מוחמד בדבר חברות בין השניים, ואינה מתיישבת עם טענת הסכסוך, לה טענו השניים מאוחר יותר, על מנת להסביר את הפללתו של הנאשם על ידי מוחמד.

זאת ועוד, כפי שכבר הוזכר לעיל, מחקרי התקשורת בין השניים, מתיישבים עם גרסתו של מוחמד בנוגע למהלך האירוע מושא כתב האישום. כאמור מוחמד מסר כי הנאשם הציע לו "עבודה" להעביר כלי רכב גנובים לתחומי הרשות, ואכן בהתאם למחקרי התקשורת הנאשם היה זה שיצר קשר עם מוחמד בתאריך 6.12.20 (ת/23). זאת ועוד, מוחמד מסר כי לאחר שהוא והנאשם העבירו את המכוניות לתחומי הרשות, באותו מועד בשעות הערב הנאשם בא אליו ומסר לו תשלום בסך 1000 ₪ (ת/ 5א עמ' 28). ממחקרי התקשורת עולה כי בתאריך 7.12.20 הנאשם היה זה שיצר קשר עם מוחמד מספר פעמים בשעות הערב (ת/23).

מכאן אני קובעת, כי מחקרי התקשורת מהווים תוספת ראייתית מסוג חיזוק, בהיותם מאמתים את אמרותיו המפלילות של מוחמד ושוללים את טענת הסכסוך בין השניים במועדים הרלוונטיים.

תמונות כלי הרכב הגנובים מתוך מערכת עין הנץ:

ההגנה טענה מספר טענות כנגד התמונות שהופקו ממערכת עין הנץ הן במישור קבילות הראיה והן במישור משקל הראיה, במידה והיא תתקבל כקבילה.

ראשית, יש לדון בשאלת קבילות תמונות ממערכת עין הנץ:

מערכת עין הנץ היא מערכת משטרתית הכוללת פריסה של מצלמות אבטחה הממוקמות באזורים שונים ומצלמות את שטחי הכיסוי שלהן באופן שוטף. המצלמות משדרות את הנצפה בהן למרכז בקרה מחשבי כאשר התיעוד המצולם נשמר, נאגר ומאפשר שליפה ראייתית לפי שאילתות הנוגעות לזמן, מקום, מספר רישוי של כלי רכב וכו' (ראה חוות דעת ת/2).

מר ליאור אילן העיד בנוגע לדיוק הנתונים המופקים מהמערכת, על אבטחת המידע של הנתונים הנאגרים בה ועל אופן שליפת הנתונים וההרשאות שניתנו בהקשר זה ובהתאם לחוות דעתו (ת/2) ועדותו ניתן לקבוע כי מדובר במערכת אמינה, המספקת נתוני זמן מקום ותמונה של כלי הרכב העוברים בשטח כיסוי של המצלמה.

אני נותנת אמון מלא בעדותו של מר אילן ליאור, אשר לא נסתרה במהלך עדותו, ובהיותו מומחה בתחום הרלוונטי אשר עובד עם משטרת ישראל ומשמש משנת 2014 כראש צוות פיתוח תשתיות ואחראי על מערכות תשתית.

על כן אני קובעת, כי הנתונים המתקבלים ממערכת עין הנץ, לרבות התמונות, זמני הצילום ומקום הצילום הם ראיה אמינה שניתן לקבוע על פיהם ממצאים עובדתיים.

בנוסף יש לדחות את טענת ההגנה, לפיה לא ניתן לתת אמון בחוות דעת הספציפית של מר אילן ליאור, מאחר ולא צורפו לה התמונות הרלוונטיות. חוות הדעת ת/3 מתייחסת לתעודות עובד ציבור ומפרטת מספר רישוי של הרכב וזמן צילום. בהתאם לעדותו של מר ליאור, מדובר בערכים חד-ערכיים ועל כן לא יכולה להיות טעות בהקשר זה, ואין כל רלוונטיות אם התמונות עצמן צורפו או אם הוגשו בנפרד בצירוף תעודת עובד ציבור (ת/11).

חוקיות הפעלת מערכת עין הנץ:

לאחרונה הועלו טענות כנגד משטרת ישראל בדבר חוקיות הפעלת המערכת, נוכח העובדה כי הפעלת המערכת אינה מוסדרת בחוק, ועל כן משטרת ישראל חרגה מהסמכויות שניתנו לה. בהקשר זה הוגשה עתירה לבג"צ (בג"צ 641/21 **האגודה לזכויות האזרח נ' משטרת ישראל**), אך טרם ניתנה בה הכרעה סופית. בתאריך 11.1.22 ניתן צו על תנאי המורה למדינה לבוא וליתן טעם מדוע לא תחדל מלעשות שימוש במערכת "עין הנץ" עד אשר יוסדר השימוש בה בחקיקה מתאימה.

יחד עם זאת, יש להדגיש, כי במסגרת הצו על תנאי לא נאסר המשך פעילות המערכת עד למתן הכרעה בעתירה וכך גם לא ניתנה החלטה בדבר פסלות תוצריה של המערכת.

אין מחלוקת כי פעילותה של מערכת עין הנץ לא הוסדרה בחקיקה. יחד עם זאת, למשטרת ישראל שיקול דעת רחב ביותר ביחס לאופנים ולשיטות בהם היא נוקטת בכדי למלא את דרישות הסמכות שבדין לקראת חקר האמת (ת"פ

44000-02-21 **מדינת ישראל נ' אבו קביטה** (2.1.22) (להלן: "**עניין אבו קביטה**"). סעיף 3 לפקודת המשטרה מפרט את תפקידה של משטרת ישראל וסמכויותיה: "**משטרת ישראל תעסוק במניעת עבירות ובגילוי, בתפיסת עבריינים ובתביעתם לדין... בקיום הסדר הציבורי ובטחון הנפש והרכוש**". סעיף 5 לפקודה מוסיף ומרחיב את סמכויותיה השונות של משטרת ישראל. לסמכות זו נלוות סמכויות משנה רבות, המקנות שיקול דעת רחב מאוד כיצד על משטרת ישראל למלא את התפקיד אותו הניח המחוקק לפתחה, ובית המשפט העליון הכיר בקיום שיקול דעת מקצועי רחב (בג"צ 7839/19 **פלוני נ' מדינת ישראל** (19.10.20)).

כך לדוגמא אין דבר חקיקה, אשר מסמיק את משטרת ישראל להפעיל את יחידות העוקבים השונות, העומדות לרשותה או לבצע צילום על ידי שוטר בשר ודם במרחב ציבורי. כך גם ניתן לומר כי לא נדרש דבר חקיקה המסמיק את משטרת ישראל לבצע צילום במרחב הציבורי באמצעות מערכת עין הנץ ולשלוף נתונים מתוך המערכת לאחר שנודע לה על ביצוע דבר עבירה ולתכלית זו בלבד (ראה להשוואה עניין אבו קביטה).

באשר לטענה בדבר פגיעה בפרטיות, סבורני כי דין טענה זו להידחות. חוק הגנת הפרטיות, תשמ"א 1981 קובע בסעיף 1(3), כי פגיעה בפרטיות הינה צילום של אדם "**כשהוא ברשות היחיד**". הנאשם צולם ברשות הרבים, ולפיכך לשון החוק מבארת, כי פרטיותו לא נפגעה. זאת ועוד, הנאשם צולם במקום אחד בלבד ועל כן לא ניתן לטעון כי בוצע מעקב או בילוש אחריו או אחרי הרכב שנגנב, העלול להטרידו.

זאת ועוד, גם אם ניתן לטעון כי האדם שמצולם בתוך רכבו הפרטי מצולם בגדר רשות הפרט, ולפיכך נפגעת פרטיותו, הרי שטענה זו לא יכולה להיות קבילה כלפי גנב רכב, הנמצא בתוך רכב פרטי ללא רשות מבעליו.

גנב רכב, הנוהג ברכב שאותו גנב, אינו זכאי לצפות להגנה חוקתית על זכויותיו לפרטיות, בתוך הרכב הגנוב.

באשר לטענות בדבר מאגר המידע, אשר שימוש בו מנוגד לחוק הגנת הפרטיות, במסגרת ההליך שבפני לא ניתן לדון בטענה זו באופן רציני, בהעדר תשתית עובדתית מלאה בהקשר זה, אשר לא הוצגה במסגרת ההליך.

נוכח העובדה כי ניתן צו על תנאי במסגרת בג"צ הדין בסוגיית חוקיות הפעלת מערכת עין הנץ, אניח לצורך הכרעה בתיק זה, ומבלי לקבוע מסמרות בעניין זה, כי נפל פגם חוקי זה או אחר באופן הפעלת המערכת על ידי משטרת ישראל. גם במצב דברים זה יש לבחון בהתאם לכללים שהותוו בפסיקת בית המשפט העליון האם הראיה שהוצגה תוך שימוש במערכת זו קבילה בהליך שבפני אם לאו (ע"פ 5121/91 **יששכרוב נ' התובע הצבאי הראשי** (4.5.06), ע"פ 6144/10 **גטאצו נ' מדינת ישראל** (10.4.13), בש"פ 1758/20 **אוריך נ' מדינת ישראל** (26.1.21). רע"פ 10141/09 **בן חיים נ' מ"י**, סה(3) 305). בית משפט העליון קבע כי בידי בית המשפט שיקול דעת רחב בשאלה האם לפסול ראיה או לקבלה על אף אי חוקיות שנפלה בהשגתה, ואין בעצם השגת הראיה שלא כדין, כדי להביא באופן אוטומטי לפסילת הראיה. על בית המשפט לבחון בין השאר את עוצמת הפגם, מידת הפגיעה שנגרמה כתוצאה מהשגת הראיה שלא כדין, ומנגד, את משקלו של האינטרס הציבורי הכרוך בקבלתה.

ביישום המבחנים הנ"ל, דומה כי מידת הפגיעה שנגרמה לפרטיותו של הנאשם שעה שנעשה שימוש במערכת, על מנת לאתר כלי רכב גנובים בכביש ציבורי, לאחר גניבתם, בשעה שאותו שימוש נעשה אך ורק על מנת לאתר את הרכבים שדווח על גניבתם, ולמצוא את הצילומים הרלוונטיים שצולמו במרחב הציבורי, אל מול האינטרס הציבורי שבשמירה על קניינו של האזרח, שנפגע מגניבת הרכב מצדיקים את קבלת הראיות, גם אם הושגו שלא כדין (ראה להשוואה ת.פ. 54771-05-20 **מ"י נ' אלטאלקה** (11.2.21)).

כך לדוגמא במקרה אחר, בית המשפט אישר את קבילות התמונות ממערכת מצלמות הדרך, מבלי להזדקק להכרעה בשאלת הסמכות להפעילן כראיה קבילה:

ראה רע"פ 1492/19 דוד מזרחי נגד מדינת ישראל (16.4.20):

"יתר על כן, בית משפט קמא קבע כי אין פגיעה בפרטיות, וגם לו יש פגיעה בפרטיות, היא מידתית ולתכלית ראויה. בית משפט קמא לא מצא לנכון לפסול את הראיה (הסרטון). על בסיס קביעות אלו של בית משפט קמא בעניין דבריו של המבקש בנוגע לאופן חנייתו וקבילות הסרטון, הורשע המבקש. מבלי להכריע בשאלת הסמכות ואופן השימוש בה שמעלה המבקש, הרי שאין עילה להתערב".

על כן אני מקבלת את התמונות שהופקו ממערכת עין הנץ כראיה קבילה.

משקלן של התמונות שהופקו ממערכת עין הנץ:

זיהוי הנאשם כמי שנוהג ברכב האאודי (ת/11):

התמונה שהופקה ממערכת עין הנץ הועברה למעבדה לראיה דיגיטלית במטה הארצי.

המומחית צפנת ברדה, שאני נותנת אמון מלא בעדותה לאחר שהתרשמתי ממקצועיותה, ולאחר שחוות דעתה לא נסתרה במהלך חקירתה הנגדית, קבעה כי קיימת תמיכה נמוכה לכך שה- "מוצגים" מאותו מקור, דהיינו, כי מי שנהג ברכב הוא הנאשם.

המומחית בדקה את התמונה שהופקה ממערכת עין הנץ מול התמונות מהמערכת המשטרתית בהן צולם הנאשם וקבעה כי נמצאה התאמה חלקית במאפיינים סוגיים, הגם שלא התאמה מוחלטת. עם זאת, לא נמצאו ממצאים השוללים את ההתאמה.

צופנת ברדה העידה כי משמעות הקביעה היא שהנאשם יכול להיות מי שנוהג ברכב או אדם הדומה לו (פרוטוקול עמ' 13 שורה 29-30, עמ' 14 ש' 1). צופנת ברדה הסבירה כי הקביעה המסויגת נבעה מהעובדה כי איכות התמונה שהופקה ממערכת עין הנץ, ירודה.

מכאן, שלא מדובר בראיה לזכותו של הנאשם כטענת ב"כ הנאשם, אלא ראיה לחובתו אשר יש בכוחה להוות ראיית חיזוק לעדותו של מוחמד.

מסכימה אני עם הטענה כי רק על סמך חוות דעתה של גב' ברדה לא ניתן היה להרשיע את הנאשם, אך העובדה כי בהתאם לחוות הדעת לא ניתן לשלול את הנאשם כמי שנהג ברכב, וההיפך נמצאו התאמות סוגיות כי אכן מדובר בנאשם, זוהי ראיה בעלת משקל לחובתו של הנאשם.

זאת ועוד, לא ניתן להתעלם מהעובדה כי מוחמד זיהה מיד את הנאשם בתמונה לאחר שהוצגה לו, כאשר הוא מכיר היטב את הנאשם.

הגם שמדובר בתמונה באיכות לא גבוהה, שוכנעתי כי אדם שמכיר את הנאשם יכול לזהותו. הלכה היא, כי זיהוי אדם על ידי מי שמכיר אותו היכרות אישית, מאפשרת רמת וודאות גבוהה.

ראה לעניין זה ע"פ 7679/14 עדנאן זהאדה נ' מ"י (15.08.16):

"64. אין בידי להסכים לטענה זו. אכן, כפי שנפסק פעמים רבות, רשאי בית המשפט להתרשם ממראה עיניו ולקבוע קביעות באשר לזיהוי של נאשם. אין מדובר בקביעה הדורשת מומחיות מיוחדת, והיא מהווה חלק מהתפקיד השיפוטי (ראו ע"פ 414/76 אוחנה נ' מדינת ישראל, פ"ד לב (1) 295, 301 (1977); ע"פ 347/88 דמיאניוק נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(4) 221, 330-329 (1993); ע"פ 4204/07 סוויסה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 10 וההפניות שם (23.10.2008)). יחד עם זאת, גם קביעה זו אינה נטולה מקשיים. בהקשר זה נקבע, כי על בית המשפט לנקוט זהירות יתרה בקביעות אלו, בין היתר בשל העובדה שהללו לא נצרפו בכור ההיתוך של חקירה שכנגד (ע"פ 2653/98 בן דוד נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(4) 541, 529 (1998); ע"פ 6864/03 רוקנשטיין נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 13 (28.4.2004)). לטעמי, אין מניעה כי בנסיבות המתאימות יעדיף בית המשפט להסתמך על עדויותיהם של עדים במשפט לצורך זיהוי של אדם בהשוואה לראיה חפצית כלשהי. אדרבה, על פני הדברים מדובר דווקא בדרך המלך, ולה יתרון כפול: האחד: עובדת היכרותם של העדים עם האדם המזוהה, לעיתים היכרות קרובה בהרבה מזו של בית המשפט - דבר המאפשר יתר ודאות ודיוק בזיהוי; והשני: העמדת הזיהוי האמור לביקורת באמצעות כלי החקירה שכנגד. ואמנם, ככל שהיה בית המשפט המחוזי מתרשם כי אין אפשרות מעשית לזיהוי האדם הנצפה בסרטון האבטחה, חזקה עליו כי היה קובע זאת מפורשות."

זאת ועוד, לא מקובלת עליי הטענה של ב"כ הנאשם כי בית המשפט אינו יכול לערוך השוואה בעצמו בין התמונה ובין הנאשם בהעדר הכרות מעמיקה עם הנאשם. במהלך הדיונים התבוננתי היטב בנאשם הן שעה מסכה והן כאשר היה ללא מסכת קורונה, וסבורני כי הדמות המופיעה בת/11 דומה דמיון רב לנאשם.

זאת ועוד, לא מצאתי מקום להסתמך על זיהוי שנעשה על ידי החוקרים בהעדר כל יתרון בזיהוי על ידם על פני זיהוי על ידי בית המשפט.

יודגש, כי הגם שלא ניתן היה להרשיע את הנאשם על סמך זיהוי בתמונה בלבד, הרי הקביעה בחוות הדעת, והתרשמותי כי האדם הנראה בתמונה הנוהג ברכב האאודי הוא הנאשם, וזאת בסבירות גבוהה, יש בהן כדי להוות ראיית חיזוק לזיהוי הנאשם על ידי מוחמד בתמונה וגם לגרסתו המפלילה באופן כללי.

גרסת הנאשם:

גרסת הנאשם אינה אמינה עליי והתאפיינה בלא מעט סתירות פנימיות והתאמות שעשה לאחר שהוצגו לו נתונים אובייקטיביים.

כך בנוגע לטיב הקשר בינו ובין מוחמד בסמוך לאירוע ולאחריו, כאשר תחילה הכחיש כל קשר טלפוני לאחר מכן טען כי הקשר היה חד צדדי בלבד מצדו של מוחמד, ורק בהמשך ולאחר שהוצגו לו נתונים אישר כי הקשר הטלפוני עם מוחמד היה דו כיווני. כך גם, התחמקות הנאשם ממתן תשובה ברורה מתי הורידו לו את הגבס מהיד, הגם שאין מחלוקת כי

בחודש ספטמבר נפגע בתאונה עבודה, ועבר ניתוח והמשיך לעבור טיפולים מס' חודשים לאחר מכן. כך גם ניסיון הנאשם להציג את מצבו הרפואי באופן שלא מאפשר לו כלל לנהוג ברכב תחילה, אך לאחר מכן, סייג את דבריו על מנת להתאים את יכולותיו לטענה כי נהג ברכב על מנת לבקר את אמו של מוחמד בבית החולים.

זאת ועוד, גם הטענות לגבי טיב הסכסוך עם מוחמד עברו שינויים מאז חקירתו במשטרה, שם טען כי מדובר באיסור של קרובי משפחתו להיפגש עם מוחמד ועד שעלתה טענה בדבר סכסוך בגין בחורה שלא פורטה, ואשר אינה מתיישבת כאמור עם נתונים אובייקטיביים של שהות מוחמד במאסר במועד שנטען כמועד לפרוץ הסכסוך.

זאת ועוד, טענות הנאשם בנוגע לסיוע שנתן לאמו של מוחמד בבית החולים, אינן מתיישבות עם טענתו בדבר סכסוך וטיב הקשר הדל בינו ובין מוחמד לפני הסכסוך ואחריו, ואינן מתיישבות עם העובדה כי מוחמד שמר את מספר הטלפון של הנאשם יחד עם מספרי טלפון של קרובי משפחתו בעת שנעצר בפעם האחרונה (דצמבר 21 ר' ת/5).

מסכימה אני עם טענת ב"כ הנאשם כי החקירה הראשונה של הנאשם לא תועדה כחוק, על אף החובה לתעדה בווידיאו. יחד עם זאת נוכח העובדה כי חקירה השניה תועדה והנאשם חזר בה על אותן טענות לא מצאתי כי יש בכך כדי להשליך על ההכרעה בתיק זה.

לאור האמור לעיל, אני קובעת כי גרסתו של הנאשם לא אמינה עליי ואני דוחה אותה.

סיכום:

אני מקבלת את אמרתו המפלילה של מוחמד במשטרה (ת/5) על פני עדותו בבית המשפט ומוצאת לה חיזוק מוגבר במחקרי התקשורת, ובתמונות שהופקו ממערכת עין הנץ ודוחה את גרסת הנאשם.

משהוכח כי הנאשם יחד עם מוחמד נהגו בשני כלי רכב גנובים שעות ספורות לאחר גניבתם, והעבירו אותם לתחומי השטחים בידיעה כי הם גנובים, ובכוונה לשלול אותם מבעליהם שלילת קבע אני קובעת כי הנאשם בצוותא חדא עם מוחמד גנבו את הרכבים בניגוד לסעיף 413ב + סעיף 29(א) לחוק העונשין.

הנאשם לא הכחיש כי לא היה לו אישור כניסה לישראל במועד הרלוונטי וכך גם לא היה לו רישיון נהיגה בתחומי מדינת ישראל, ועל כן, כפועל יוצא אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של כניסה לישראל שלא כחוק בניגוד לסעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, נהיגה ללא רישיון נהיגה בניגוד לסעיף 10(א) לפקודת התעבורה ונהיגה ברכב ללא ביטוח בניגוד לסעיף 2א לפקודת ביטוח רכב מנועי.

נוכח העובדה כי המאשימה חזרה בה מבקשתה להרשיע את הנאשם מעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע אני מזכה אותו מביצוע עבירה זו.

ניתנה היום, י"א אלול תשפ"ב, 07 ספטמבר 2022, במעמד הצדדים